

Een liefdevol aanzoek van Christus aan het hart van een zondaar.

Lezen: Spreuken 23 : 15-35

Psalmen: vrij in te vullen

Gemeente, het is de opdracht van de dienaren van het Evangelie om een bruid te zoeken, een bruid te werven voor hun Meester, Jezus Christus. Daarom wil ik vanmorgen-/middag uw aandacht vragen voor een klein gedeelte uit het hoofdstuk dat u voorgelezen is, Spreuken 23, het 26^e vers, het eerste gedeelte. Spreuken 23, het eerste gedeelte van vers 26, waar het Woord van God als volgt staat opgeschreven:

'Mijn zoon, geef mij uw hart'.

Tot zover.

Het thema van de preek luidt: **Een liefdevol aanzoek van Christus aan het hart van een zondaar.**

Er zijn vier aandachtspunten. Eigenlijk zijn het vier vragen:

1. In de eerste plaats de vraag: **Wie doet dat verzoek? Wie doet dat aanzoek?**
2. In de tweede plaats: **Aan wie wordt het gedaan?** Mijn zoon!
3. In de derde plaats: **Wat is de inhoud van dat aanzoek?** Geef mij uw hart!
4. En in de vierde plaats wil ik u **een viertal persoonlijke vragen** voorleggen.

Dus, een liefdevol aanzoek van Christus aan het hart van een zondaar.

Wie doet dat aanzoek? Aan wie wordt het gedaan? Wat is de inhoud van dat aanzoek? En tot slot **vier persoonlijke vragen.**

1. Onze eerste gedachte: **Wie doet dat verzoek? Wie doet dat aanzoek?**

Namelijk dit aanzoek: Mijn zoon (wij mogen daarbij ook denken 'mijn dochter'), geef mij uw hart.

Gemeente, wie *vragen* eigenlijk allemaal niet om de liefde van ons hart? Wie zijn eigenlijk allemaal niet *op zoek* naar de liefde van ons hart?

Daar zijn de *verleidingen* van de wereld. De dingen van de wereld die aan ons *trekken*.

Spreuken 23 noemt er twee heel in het *bijzonder*. De vreemde vrouw, de onwettige vriend of vriendin, de prostituee en de wijn die rood kleurt in het glas.

Ze trekken aan ons hart! Maar daarbij natuurlijk ook al die andere dingen: het mooie van het leven..., het geluk..., het plezier van het leven.

Jongelui, daar zijn vrienden en vriendinnen die allemaal met of zonder woorden zeggen: Geef mij alsjeblieft je *hart*! De twinkeling uit hun ogen straalt je toe en verraadt de vraag: 'Mag ik alsjeblieft je *hart*, dan krijg jij het *mijne*'.

Misschien zeg je: 'Ja, ik *heb* mij hart al aan iemand verloren. Ik ben smoorverliefd op iemand geworden, ik ben mijn hart *kwijt*.' Dan maar hopen en bidden (en je best doen) dat het wederzijds gaat worden.

Alles en iedereen vraagt om de *liefde* van ons hart en wij kunnen ondertussen ons hart maar aan *één* iemand geven.

Want... liefde vraagt een *héél* hart! We kunnen ons hart niet *delen*! Als we een hart in tweeën delen, dan *leeft* het niet meer, dan *klopt* het niet meer! Je kunt en je mag, jongelui, niet tegelijk verliefd zijn op *twee* mensen. Dan kan niet! Liefde snoept niet van twee walletjes.

Liefde vraagt een *heel* hart.

Maar *wie* stelt nu die vraag? *Mijn zoon, mijn dochter, geef mij uw hart!*

Salomo, zouden we kunnen zeggen en: dat is waar. Want boven dit Bijbelboek staat: de ‘Spreuken van Salomo’.

Maar, Salomo schrijft, dat blijkt uit hoofdstuk 1, in naam van de *opperste Wijsheid*. Zo begint het Spreukenboek, hoofdstuk 1, vers 20.

De opperste Wijsheid roept overluide daarbuiten; Zij verheft Haar stem op de straten. Zij roept in het voorste der woelingen; aan de deuren der poorten spreekt Zij Haar redenen in de stad; Gij slechten ! hoe lang zult gij de slechtigheid beminnen, en de spotters voor zich de spotternij begeren, en de zotten wetenschap haten? Keert u tot Mijn bestraffing; ziet, Ik zal Mijn Geest ulieden overvloediglijk uitstorten; Ik zal Mijn woorden u bekend maken.

De opperste *Wijsheid* is aan het woord in het Spreukenboek.

De opperste *Wijsheid* zegt: *Mijn zoon, mijn dochter geef Mij uw hart.*

En die Opperste *Wijsheid* is niets en niemand anders dan Jezus Christus.

Paulus schrijft in 1 Korinthe 1: Christus is ons geworden tot *wijsheid* en tot rechtvaardigmaking en tot heiligmaking en tot verlossing.

Dus de vraag van *Christus* is aan *u* gericht: ‘*Mijn zoon, mijn dochter geef Mij uw hart.*’

Als *een mens* ons hart vraagt, kunnen we dat nog wel begrijpen. We kunnen aangesproken zijn door iemands uiterlijk, door iemands ogen, door iemands karakter, door iemands invoelen, door iemands begrip. Maar hier is het *Christus!* Hier is het de *Drie-enige God*, die vraagt aan *Zijn schepsel*: ‘Geef Mij uw hart!’

Wat beweegt God eigenlijk om ons hart te vragen?

Niet ons karakter, want ons karakter is vijandig.

Niet ons hart zelf, want ons hart is dood! Het klopt helemaal niet van liefde en warmte tot God. Sterker nog, ons hart *gromt* van vijandschap tegen God.

Wat beweegt God *dan*, om ons hart te vragen? Als u daarbij bedenkt dat God de volzalige God is! Hij is vol van zaligheid. Hij heeft geen mens nodig om Hem te dienen...

Het is te begrijpen, dat *wij* iedere dag bidden, jongens en meisjes, tegen de Heere: ‘Geef ons heden ons dagelijks brood.’ Dat is wel te begrijpen.

Maar dat de *Schepper* van hemel en aarde aan *Zijn* gevallen, vijandige en opstandige *schepsel* vraagt: ‘Geef Mij uw...’

Ja, *wat* voor een hart eigenlijk? Uw *dode* hart! Uw *vijandige* hart! Geef Mij uw hart! Dat is toch *onbegrijpelijk*?

Het is *onbegrijpelijk* dat de eeuwige God, de *Schepper* van hemel en aarde, op zoek is naar gevallen zondaren, om die aan te nemen als zonen en dochteren.

De bede uit deze tekst *moet* wel voortkomen uit de *onbegrijpelijke* en *eenzijdige* liefde van Gods welbehagen tot *Zijn* bruidsgemeente.

En *tegelijktijd* uit de *onbegrijpelijke* en *oprechte* bewogenheid van God met *Zijn* gevallen schepsel. Het is een *onbegrijpelijk, eenzijdig* aanzoek van Christus, als Hij zegt tegen *u*: ‘Geef Mij uw hart!’ Het is niet anders dan een *huwelijksaanzoek*: ‘Geef Mij uw hart!’

Hebt u wel eens nagedacht over die twee *harten*? Het hart van *u* en *mij*, en... daarnaast dat hart van *Christus*?

Ons hart is dood, vijandig, opstandig, vol van liefde tot de wereld, getrouwd met de duivel, dood in zonden en misdaden.

Dat is *uw* schuld, dat is *mijn* schuld! Dat is het *loon* op *onze* zonde...

En... daar tegenover het hart van *Christus*.

Toen Hij in deze wereld was, werd *Zijn* hart *gedrukt*, door bittere ellende en bittere droefheid

in de Hof van Gethsemane. Toen Hij gedrukt werd onder de zware last van Gods toorn, drupte het bloedige zweet uit Zijn voorhoofd en het viel als grote druppels bloed op de aarde. En toen Hij Zijn leven had afgelegd als de Gekruisigde, toen werd Zijn zijde doorstoken. Jongens en meisjes, als je nadenkt, wat er *dan* gebeurt! Er ging een speer door de zijde van de Heere Jezus en die stak natuurlijk door, die stak dwars door *Zijn hart!* Zijn *hart* is doorstoken vanwege de schuld en de zonde van al de Zijnen om die te betalen. En uit dat *doorstoken* hart vloeit bloed en water, volkomen genoegzaam, *overvloedig* genoegzaam tot verzoening van de zonde, zegt onze belijdenis, van de ganse wereld. Voor één zondaar *meer*, had er niet *meer* geleden hoeven worden. En voor één zondaar *minder*, niet *minder*. Er is *genoeg!* Er is een *overvloed* van bloed en water dat stroomt uit de zijde van de Gekruisigde. En die overvloedige genade is de *grond* van deze tekst. De grond van de *nodiging* in deze tekst, de grond van het *aanzoek*, aan uw adres: ‘Mijn zoon, mijn dochter geef mij uw hart!’

2. Onze tweede gedachte: **Aan wie wordt het aanzoek gedaan? Mijn zoon!**

Toen Jozef voor Potifar werkte, toen was er steeds de *vrouw* van Potifar, wij weten niet hoe zij heette, die alsmaar tegen Jozef zei: ‘Jozef, geef me je *hart*, ik wil graag je *hart!*’. Keer op keer! En *toch* ging hij er niet op in. Want hij *had* zijn hart al aan Iemand *anders* gegeven. Daarom viel er helemaal niet met hem te onderhandelen. Dat is eigenlijk wel een nuttige les voor ons allemaal, ook in deze tijd. Toen zij steeds maar weer bij hem zeurde: ‘Jozef, deel toch met mij het bed van de liefde’... Toen zei hij niet: Ik zou wel *willen*, maar ik *mag* het niet... Toen zei hij niet: Ik zou wel *willen*, maar stel je *voor* dat mijn oude vader dat hoort, stel je *voor* dat het uitkomt, dat het *openbaar* wordt... Hij zei niet negen keer ‘nee’ en de tiende keer ‘toe dan maar’... Nee, hij *wilde* en *kon* zijn hart niet geven, want hij *had* het al weggegeven aan Iemand anders.

Mijn zoon, mijn dochter, is het aanzoek aan uw *hart*: ‘Geef mij uw hart.’ Of... hebt u, uw hart al weggegeven aan iemand *anders*? Moet u niet eerlijk bekennen: Ik heb mijn hart aan de Heere onttrokken en ontstolen, en heb het weggegeven aan de *duivel*? En sindsdien bent u maar doorgedaan op die weg, en u hebt uw hart *voortdurend* weggegeven aan *alles* en *iedereen*, maar niet aan God. Misschien hebt u uw hart gestort op uw bankrekening, misschien ligt het in uw hobbykamer. Misschien ligt uw hart op uw werk, misschien ligt het bij de carrière van uw kinderen. Misschien hebt u het belegd in een beleggingsportefeuille. Misschien hangt het in de garderobekast naast al die nette pakken of ligt het op de hoedenplank naast al die prachtige hoeden. Misschien zit uw hart wel stiekem verstopt onder de kurk van de drankfles. Niemand weet het! Misschien hebt u uw hart wel verstopt in het bed van een vreemde vrouw. Maar *hoe dan ook..!*, u hebt uw hart van nature onttrokken aan God!

Verberg u dan ook *niet*, achter welk excuus dan ook, dat u uw hart *kwijt* bent. U hebt het zelf *weg* gegeven aan alles en iedereen, behalve aan God. Dat is uw *schuld*, dat is uw eigen daad. Dat is uw eigen *mis-daad*. Dat is uw *opstand*. Dat is uw *zonde*. Verberg u daarom *niet* achter uw *onmacht*, door te zeggen: Ja maar, de Heere *zegt* wel ‘Geef me uw hart’, maar... ik *kan* mijn hart niet geven. Misschien hoopt u wel, dat ik u gerust zal stellen en zal zeggen: ‘ja..., dat is waar’. Maar ik *stel* u niet gerust! Ik *beschuldig* u!

Als ik u zeg, dat u *willens en wetens* uw liefde aan anderen hebt gegeven, en *niet* aan God. U hebt *willens en wetens* niet éénmaal, maar steeds weer opnieuw uw hart onttrokken en uw liefde aan anderen gegeven.

En ondertussen krijgt u, -zo zegt de bekende dominee Ralph Erskine-, dagelijks liefdesbrieven uit de hemel. Uw naam staat erop. Uw voornaam, uw achternaam, uw adres. Dagelijks liefdesbrieven uit de hemel...

En weet u wat er bovenaan die brieven *staat*? 'Mijn zoon, mijn dochter.'

En weet u wat er verder staat? '*Keert weder*, gij afkerige kinderen en Ik zal uw afkeringen genezen. Hoe lang zult u de slechtigheid beminnen en de wetenschap haten? Keert u tot mijn bestraffing. Neigt uw oor en komt tot Mij. Wie is slecht, hij kere zich herwaarts'.

Mijn zoon, Mijn dochter!

Die aanspraak doet in de eerste plaats denken aan *jongelui*.

Jongeren onder ons, de beste tijd om *met Christus* te trouwen (dat is een Bijbelse uitdrukking), de beste tijd om *met Christus* te trouwen is de tijd van je *jeugd*.

De beste tijd om je hart *aan de Heere* te geven is... *vandaag*. Gedenk aan je Schepper in de dagen van je jongelingschap, eer dat de kwade dagen komen en de jaren naderen, van welke je zeggen zult: Ik heb geen lust in dezelve.

Je *jeugd* is de beste tijd om je hart aan de Heere te geven!

Het zal je *bewaren*, voor heel veel zonden.

Het zal je *beschermen*, tegen allerlei verleidingen.

Het zal je leven *vullen*, met vreugde, en met rust, en met blijdschap. Wat er ook gebeurt, en er kan veel gebeuren in een mensenleven, dan *toch*, als je de Heere dient en vreest, dan kun je *toch* zingen: In de grootste smarten, blijven onze harten in de Heere gerust. Ik zal Hem nooit vergeten, Hem mijn Helper heten, al mijn Hoop en Lust.

Vandaag zegt de Heere tegen *jou...*, en tegen *jou...*: Geef Mij je hart!

Deze dag is de *beste* dag. Morgen... is ongeschikt.

Mijn zoon, Mijn dochter!

Hoort u daarin *ook* niet iets doorklinken van het feit dat God laat *voelen*, dat Hij *recht* heeft op uw en mijn leven?

Hij zegt als het ware tegen u en tegen jou: Je bent wel je *eigen* weg gegaan, maar Ik ben je niet *vergeten*...!

Denk maar aan de vader van de verloren zoon, die was weggegaan naar een ver gelegen land. Dwalend en dolend, genietend van dit leven. Maar die vader stond op de uitkijk, te wachten op de terugkeer van zijn weggelopen jongen.

Zo wacht God, op de *terugkeer* van weggelopen, verloren zondaren. Keert *weder*, gij afkerige kinderen. Daarin hoort u *liefde* doorklinken. Gij afkerige *kinderen!*

En tegelijkertijd het *recht* dat een vader heeft op zijn kinderen.

Daarom, bekeert u! Kom, net als die verloren zoon, terug met de bede op de lippen. Nee, *niet* met een opgeheven hoofd, *niet* met een hoogmoedig hart, *niet* zeggend: Heere, ik kies voor U, ik kies voor Jezus. Nee, *zo* niet.

Maar, zoals die *verloren zoon* teruggekomen is: Vader..., ik... heb... gezondigd... en ik ben het *niet waard* om uw zoon genaamd te worden. *Dat* ben ik niet meer waard. Ik heb geen recht om thuis te mogen wonen. Maar geeft U me alstublieft de *minste* plaats..., de plaats van een dagloner..., de plaats van een huurling...

Misschien bent u ondertussen wel *oud* geworden...

En dan toch klinkt vandaag *opnieuw* het aanzoek aan uw... hart: Mijn zoon..., mijn dochter..., geef mij uw hart...

Opnieuw wordt u gebeden, in de naam van *Christus*: Wij bidden u *van Christus wege*, laat u toch met God verzoenen!

Misschien zegt u: Ja..., maar mijn hart is *dood*...

Ziet u wel, hoe *weinig* de Heere van u vraagt? Hij vraagt uw *dode* hart, meer niet... En ziet u wel hoeveel de Heere u geven wil? Hij wil u een nieuw hart geven.

Misschien zegt u: Ja, maar mijn hart is *koud*, het is zo *hard*.

Ziet u wel, hoe *weinig* de Heere van u vraagt? Hij vraagt een *koud* hart, Hij vraagt een *hard* hart. En Hij wil het tot een vleses hart maken.

O, *kom* dan toch, ouderen onder ons, met dat *dode* hart, met dat *vijandige* hart, met dat *harde* en *koude* hart. Kom toch, *vijanden* van Christus, tot Christus!

Want Hij heeft het gezegd: Wie tot Mij komt, zal Ik *geenszins* uitwerpen!

Hij zal u, met uw *dode* hart, met uw *vijandige* hart, met uw *opstandige* en *rebellere*nde hart in alle liefelijkheid en vriendelijkheid ontvangen, en u al Zijn liefde en bereidwilligheid tonen om u een nieuw, een levend hart te geven!

3. Onze derde gedachte: **Wat vraagt Christus? Wat is de inhoud van het aanzoek?**

Geef Mij uw hart!

Jongelui, als je verkering hebt, dan neem je geen genoegen met een *half* hart. Je wilt de liefde van een *heel* hart.

Je bent niet tevreden als je alleen maar de *hand* van iemand vast mag houden. Je wilt niet iemands handen, maar je wilt iemands *hart*.

Je bent niet tevreden met de *voeten* van iemand, om samen ergens naar toe te gaan. Nee, je wilt de *liefde* van het hart!

Je bent niet tevreden met de *ogen* van iemand, of met de *oren* van iemand. Nee, je wilt die *hele* persoon. En dat is heel terecht.

Al uw *werk* voor de Heere, al uw *spreken* over Hem, al uw *lopen* voor Hem, is in de ogen van de Heere een *grote gruwel*..., als u Hem uw **hart** onthoudt.

De Heere *vraagt* niet in de eerste plaats uw *ogen*..., uw *voeten*..., uw *mond*... Hij vraagt in de eerste plaats de volkomen liefde van uw *hele hart*.

God vraagt niet uw *tong*.

Jongelui, je bent niet tevreden als je een vriend of een vriendin hebt, die alleen maar met je en over je wil *praten*, en verder niets. Nee, je wilt de liefde van het *hart*.

Al spreekt u over de dienst van de Heere, al weet u de bevindelijke weg van A tot Z, dat *is* niet de ware godsdienst. De Heere vraagt uw *hart* en niet uw tong.

De Heere vraagt ook niet uw *werken* in de eerste plaats.

Jongelui, je bent niet tevreden met een vriend of vriendin die alleen maar wil *klussen* in het huis dat je samen hebt gekocht. Je wil terecht de liefde van het *hart*.

Dat u bidt, dat u leest, dat u mediteert, dat u stille tijd houdt, dat u ten avondmaal komt en wat u ook allemaal doet..., dat *is* niet wat de Heere in de eerste plaats aan u vraagt!

Hij vraagt in de eerste plaats niet uw werk, maar uw *hart*.

Mijn zoon, mijn dochter, **geef** Mij uw hart.

Dat is geen dwang. Als de Heere zegt: *Geef Mij uw hart*, dan is dat geen dwang... De Heere zet vanmorgen/-middag niet het *mes* op uw keel, en zegt niet tegen u: *Uw hart of uw leven!*

Hij *dwingt* u niet met geweld om uw hart af te staan, als een betaling van uw schuld, hoewel Hij dat zou kunnen en mogen doen. Maar Hij *vraagt*... in onbegrijpelijke liefde en bewogenheid en vriendelijkheid... uw hart.

Uw *dode* hart, om het levend te maken. Uw *stenen* hart, om er een vleses hart van te maken.

Uw *gesloten* hart, om het te openen. Uw *harde* hart, om het te verbreken.

Misschien zegt u opnieuw bij u zelf: Ja, maar ik *kan* mijn hart niet geven, want ik ben dood... Maar bent u niet bezig om uzelf te *verschuil*en achter een goedklinkend excuus? Want dat u uw hart niet *kunt* geven, dat is uw *schuld*. Dat is omdat u uw hart aan een *ander* hebt gegeven!

Als er nu een getrouwde man zou zijn, en hij verlaat zijn vrouw en gaat naar een ander, en na verloop van tijd zegt hij: 'Ja, ik zou best terug willen, maar ik *kan* niet... Ik kan er ook niets aan doen..., ik kan niet zomaar terug... Ik blijf maar wachten en ik zie het wel, maar ik kan er niets aan doen...' Dat gaat er bij u toch ook niet in?

Dodelijk is dat excuus, *dodelijk* is die lijdelijkheid, waarmee we God de schuld geven, om er ondertussen zelf tussenuit te kruipen. Dat onvermogen is *schuld*! Erken dat toch!

God moge u licht in uw ogen geven en vrijmoedigheid in uw hart, zodat u op uw knieën zou erkennen dat het uw *eigen schuld* is. Zodat u zou gaan bukken en zou gaan buigen voor God en zou komen met smeking en met geweën.

Want *ondanks*, dat u uw hart aan alles en iedereen hebt gegeven, klinkt *toch* het Woord van God: Al hebt u met vele boeleerders geboeleerd. Dat betekent, al hebt u overspel gepleegd met alles en met iedereen, en al bent u getrouwd met de afgoden van deze wereld: *Keer nochtans weder tot Mij!*

U hebt *geen enkel* goed excuus als antwoord op deze vraag: Mijn zoon, mijn dochter, geef Mij uw hart!

En daartegenover hebt u wel alle reden om uw hart wel aan de Heere te geven.

Ik zal een **viertal** redenen noemen:

a. Als u bedenkt *Wie het is*, Die het van u vraagt! Het is geen mens, het is *Christus*, de *Drie-enige God*, Die u vraagt om uw hart.

Wie zou *durven* weigeren?

Durft u te weigeren als God, als Christus aan u vraagt: Geef Mij uw hart?

Zal ik mijn Meester straks, als ik aan het einde van deze dag verslag doe in mijn verborgen gebed, moeten zeggen: Ik heb Uw aanzoek neergelegd, maar ze hebben *geweigerd*?

Durft u het aanzoek van de hemel te weigeren?

b. Als u in de tweede plaats bedenkt *hoe weinig* van u gevraagd wordt. Want er wordt geen *heilig* hart van u gevraagd, maar een *onheilig* hart. Geen *levend* hart, maar een *dood* hart.

Geen hart vol *vrede*, maar een hart vol *vijandschap*.

c. En bedenkt daarbij, in de derde plaats, *de manier* waarop de Heere het van u vraagt.

Hij die u rechtens *in stukken* zou kunnen slaan in grote toorn, staat voor u... en bidt... en smeekt... in alle vriendelijkheid. Hij gebruikt geen geweld. Hij zet niet het mes op uw keel.

Hij gebruikt het geweld van Zijn *liefde*... en van Zijn bewogenheid... als Hij zegt: Mijn zoon, mijn dochter, kom... geef Mij uw hart.

d. En bedenkt daarbij, in de vierde plaats, *wat u ook doet*, u geeft uw hart *toch* aan iemand.

Want wat dat betreft is er helemaal geen lijdelijkheid of afwachten *mogelijk*.

Weigeren betekent niet: *niets* doen... Dat betekent niet: *wachten*...

Nee, weigeren betekent opnieuw: *willens en wetens* uw hart verpanden aan de duivel en aan de wereld.

O, *wat* weerhoudt u toch, om uw *dode* hart aan Christus te geven?

Christus is uw hart zo waard. Waarom geeft u het aan een ander?

Misschien zegt u het opnieuw: Ja, maar ik *kan* mijn hart niet geven, want ik ben dood.

Is dat wel werkelijk uw *last*? Want het is zo gemakkelijk gezegd, maar is het *werkelijk* uw *last*?

Ik *kan* niet wederkeren, ik *wil* niet wederkeren.

Ik *kan* niet geloven, ik *kan* niet bidden.

Ik kan alleen maar de afgoden dienen.

Is het *werkelijk* uw last? Wilt u eerlijk antwoorden voor God en uw hart? Hebt u ooit in alle ernst, in het verborgen *geprobeerd* uw hart aan de Heere te geven? Biddend op uw knieën? Anders hebt u geen enkel recht van spreken, als u dat nooit gedaan hebt.

Misschien zegt u: Ja, ik heb dat wel *geprobeerd*. Al *zo vaak* *geprobeerd*. Biddend op mijn knieën. Maar ik voel in me: *alles* verzet zich er daartegen. Mijn hart is *zo vol* van vijandschap en het is *zo hard*.

Kom, buig dan *opnieuw* uw knieën en geef het niet op! Ga *opnieuw*, en kom voor het aangezicht des Heeren in uw verborgen gebeden, en beken en belijdt het eerlijk:

Heere, mijn hart is een dood hart.

Het is een vijandig hart. Het is een opstandig hart.

Het is zo'n slecht hart. Het *kan* niet en het *wil* niet. En dat is niet *Uw* schuld. Maar dat is *mijn* schuld.

Mijn dode hart is tegelijkertijd het bewijs van mijn *veroordeling*, van mijn *terechte* veroordeling. Maar, Heere, hier... is... mijn... dode... hart...! Ik zie geen weg meer. Wat mij betreft is het hopeloos, maar neemt U toch alstublieft dat dode hart... O God, wees mij zondaar genadig!

Als u *zo* bidt, dan *zult* u ontvangen. Zo staat het in de Bijbel:

Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden; klopt, en u zal opengedaan worden.

U, die niet *kunt* bidden: Denkt u *ooit* te kunnen bidden, zonder uw *biddeloze* hart aan de voeten van Christus te leggen?

U, die niet *kunt* geloven: Denkt u *ooit* te kunnen geloven, zonder uw *ongelovige* hart aan de voeten van Christus te leggen?

U, die beladen bent met zonde en schuld: Denkt u ooit uw hart te kunnen *zuiveren*, zonder dat hart (als bewijs van uw veroordeling) te leggen aan de voeten van Hem, die het wil wassen in Zijn bloed?

In u is de dood, maar kom toch met uw dode hart, tot *Hem* die de Weg, de Waarheid en het *Leven* is. Kom, met smeking en geweent, met schaamte op uw gezicht, met een gebogen hoofd tot Hem en u zult niet afgewezen worden.

U zult in alle zondaarsliefde ontvangen worden. En Hij zal u uit *eenzijdige* en *onbegrijpelijke* genade een *nieuw* hart geven. Niet om iets in u, want in u is de dood. In u is geen verdienste, geen waardigheid, maar uit enkel genade.

Verloren zondaren wordt deze weg gewezen. Er is maar één weg, en dat is met uw dode hart en met uw verloren leven tot Christus te komen. Hij is de Weg en de Waarheid en het Leven.

En als u komt, zal Hij u schenken al wat u ontbreekt. Ook licht in uw ogen, om met dat licht en met nieuwe ogen te lezen in de Schrift en terugkijkend op uw leven, te zien dat het waar is wat de Heere Jezus heeft gezegd:

Al wat de Vader Mij geeft zal tot Mij komen en die tot Mij komt zal Ik geenszins uitwerpen.

Dan zult u zien, achteraf, dat het niet *uw* liefde was, de liefde van *uw* hart, maar dat het was, zoals de apostel zegt:

Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad.

En als u nu vraagt *hoe* u komen moet en mag, dan zeg ik met Matthew Henry het volgende. Ik zal het u voorlezen. Wat moet u antwoorden op deze vraag? 'Mijn zoon geef Mij uw hart!' Hij zegt dit:

U moet dadelijk antwoorden, Mijn Vader, neem mijn hart, (weet u wel, dat dode hart, dat vijandige hart) zoals het is en maak u het zoals het wezen moet. Neem er bezit van en richt Uw troon op in mijn hart.

In de vierde plaats, gemeente, een viertal persoonlijk vragen aan het adres van u en mij allemaal.

De eerste vraag.

Hebt *u, uw* hart al aan Christus gegeven...? Hebt *u, uw* hart aan Christus gegeven?

Misschien zegt u bij uzelf, ja, maar *hoe* kan ik dat nu weten?

Dan roep ik *jullie* ervaring, jongelui, er maar bij. Wanneer *weet* je, dat je je hart aan iemand hebt gegeven? Dat *weet* je toch als geen ander?

Die ander is voortdurend in je gedachten. Je *kunt* eigenlijk niet zonder hem of haar. Steeds wil je die ander behagen. Steeds wil je het die ander naar de zin maken. En je hoopt dat de liefde in je eigen hart ook aangewakkerd zal worden. Dat het een vuur zal worden, dat je *hele* hart in beslag zal nemen.

Je wilt de ander geen moeite aandoen. Je wilt hem of haar niet beledigen of laten beledigen. En als je een aanzoek krijgt van iemand anders, dan zeg je resoluut: *nee!*

Kortom, de liefde vervult het *hele* hart.

Als dat *niet* zo is en je hebt verkering met iemand, dan kun je het beter nu maar gelijk uitmaken. Liefde moet een *heel* hart in beslag nemen.

Als u *die* liefde niet kent, dan hebt u uw hart *niet* aan Christus gegeven. Wat u ook *doet* en wat u ook *spreekt*, als u *deze* liefde niet kent, dan heb u uw hart niet aan Christus gegeven.

Als u *die* liefde *wel* kent, dan kunt u begrijpen dat de bekende dominee Andrew Gray, als hij aan deze liefde denkt, in verrukking uitroept:

O, had ik duizend harten om ze aan Christus te geven, had ik duizend ogen om op Hem te zien, had ik duizend handen om Hem te dienen, had ik duizend voeten om in Zijn wegen te gaan.

Want dat is de *andere* kant. Het is onmogelijk dat wij ons hart zouden gegeven hebben aan Christus en niet onze *oren*, onze *ogen*, onze *mond*, onze *handen*, onze *voeten*, ja, *alles* van ons.

Het is onmogelijk enerzijds te denken en te zeggen dat we ons hart aan *Christus* gegeven zouden hebben en *tegelijkertijd*, om bij dit hoofdstuk Spreuken 23 te blijven, en tegelijkertijd te verdwalen in de onwettige liefde van de vreemde vrouw. Of tegelijkertijd ons mee te laten voeren door de verleiding van de alcohol, die ook in onze kringen, ook in onze Gereformeerde Gemeenten, zijn duizenden verslaat.

De liefde tot de wereld en de liefde tot Christus zijn *onverenigbaar*.

Als u een *vriend* bent van de wereld, bent u een *vijand* van Christus.

De liefde van Christus en onze zeer beperkte wederliefde tot Hem aan de ene kant en de liefde tot de zonde en de wereld zijn *onverenigbaar*.

Het *kan* niet anders! De liefde *van* Christus en de liefde *tot* Christus zijn de *nekslag* voor de liefde tot de wereld en de liefde tot de zonde.

Een tweede vraag

Als u uw hart niet gegeven hebt aan *Christus*, aan *wie* hebt u het *dan* wel gegeven?

Als u uw hart niet aan *Christus* gegeven hebt, aan *wie* dan *wel*?

Staat het op uw bankrekening? Ligt het in uw kluis? Ligt uw hart bij uw krimpemde beleggingsportefeuille? Ligt uw hart in uw hobbyschuur? Hangt het in uw kledingkast? Zit het thuis, stiekem verstopt onder de kurk van de fles?

Is uw hart, bent u zelf (misschien wel verborgen voor de mensen) een stiekeme bezoeker, een vaste gast in een kroeg, elders, waar u iedere week uzelf bedrinkt tot dronkenschap toe?

O, bedenk, wat de Spreukendichter zegt: *In uw einde, zal de drank u bijten als een slang en steken als een adder!*

Of ligt uw hart stiekem in het bed van een onwettige vriend of vriendin? O, bedenk wat de Spreukendichter zegt: *Hij of zij is een diepe gracht* en als u daarin valt, dan komt u er nooit meer uit!

O, aan *wie* toch hebt u uw hart gegeven? Aan *anderen* en niet aan *Christus*? Terwijl Hij de Enige is, Die de liefde van uw hart zo waard is!

Een derde vraag

Wanneer wilt u, uw hart aan *Christus* geven?

Wanneer denkt u, uw hart aan *Christus* te geven?

Ik zal het maar direct zeggen! Het *is nu of misschien wel nooit!*

Als u een huwelijksaanzoek krijgt en u zegt: *nee*, dan weet u niet of de betreffende persoon ooit nog een keer bij u langs zal komen.

Heden, vandaag vraagt *Christus* uw hart!

De evangeliekalender kent maar één dag en dat is... *heden*.

Het is een duivelse kalender, die dat ene moment *één* dag heeft verschoven en daar *morgen* van gemaakt heeft.

Ik roep uw geweten tot getuige: *hoe* vaak hebt u niet bij uzelf gezegd: Ja, het is waar!

Morgen, *morgen* ga ik daaraan denken.

Nee, zegt het Evangelie: *heden!*

Als dit hemelse liefdesaanzoek u ongeraakt laat, dan zal *niets* u kunnen overtuigen. Dan zal *niets* uw hart kunnen buigen. U wordt genodigd als een *dode* vijand, als een *ellendige* worm, om uit enkele Goddelijke genade een *huwelijk* aan te gaan, met de *schoonste* van alle mensenkinderen, *Jezus Christus*.

Maar als u dat te *min* is, kies dan het *slechtste* van de wereld, kies dan het *schuim* van de wereld, en het *schuim* van de duivel! Maar, o, doe het toch niet!

Bedenk, de dag van *heden* gaat *voorbij!* En dan is het *morgen!* Als... het ooit morgen komt!

O, geeft toch *heden* uw hart, uw *dode* en *vijandige*, *niet* aan de duivel en *niet* aan de wereld, maar aan *Christus!*

Een vierde vraag

Gaat dat geven van het hart aan *Christus* altijd op dezelfde *manier*? Is dat bij iedereen *hetzelfde*? Gaat dat bij iedereen *gelijk*?

Die vierde vraag, gemeente, is een moeilijke vraag. Ik zou niet zo gemakkelijk antwoord durven geven, als de bekende dominee Alexander Comrie daar niet iets over geschreven had. Juist in het verband van deze tekst. En ik wil u dat graag voorlezen.

U weet, het is een citaat en het is van Comrie. Het komt uit een van zijn boeken, het 'ABC des geloofs'.

Bij sommigen is dat geven van het hart – zo schrijft hij- een kwestie van een punt des tijds, van een ogenblik, in alle rust, zonder veel of herhaalde worstelingen over hun

staat, over het feit kinderen des toorns te zijn. Er gaat zoveel goddelijk licht op in hun ziel, dat ze als Zacheus hun hart aan de Heere geven. Zijn oprechtheid is wel gebleken, in zijn gulle liefde voor Jezus en in zijn liefde tot rechtvaardigheid.

Anderen, velen blijven lang in wettische werken, net als Paulus, voor zij hun hart aan de Heere geven. Hoewel dit Gods weg is met zeer velen, mogen zij de eersten niet verdacht maken.

Kennelijk was uw hart weerbarstiger, omdat u zo zacht niet behandeld bent. Bij dat geven van het hart is de één zeer geraakt en aangedaan, de één druipt weg in tranen, de ander niet, maar daar gaat het niet om. Anderen geven hun hart meer uit overreding. Sommigen zijn vrolijk en ervaren grote vrede, maar ook dat is niet de kern. Het komt aan op de opdracht en op het geven van het hart.

Dat geven van het hart is ten diepste niet anders dan een daad van het geloof, door God geschonken.

Zegt en antwoordt op zulk een goddelijke eis: Zie, tot U komen wij, o Koning der heerlijkheid. Geheel ons hart en persoon geven wij U, opdat het U tot een eigendom mag zijn tot in alle eeuwigheid.

Tot zover Comrie.

Ter afsluiting gemeente,

Misschien heeft de preek van vanmorgen/-middag u wel geërgerd. Dat kan ik begrijpen, want het Evangelie van vrije genade van Jezus Christus voor dode zondaren, is voor de *Joden*, is voor rechtzinnige *kerkmensen* van de Gereformeerde Gemeenten, een *grote* ergernis. En voor de *Grieken*, voor de verstandige mensen, voor de verstandige leden van onze kerk, is het een *grote* dwaasheid. Maar voor hen die *geloven*, is het een kracht Gods tot de zaligheid.

Misschien had u gehoopt, dat u bij alle drang van het Evangeliewoord, toch uiteindelijk met een geruststelling naar huis zou kunnen gaan. Met de gedachte: Ja, het is allemaal waar, *Mijn zoon, geef Mij uw hart...*, ja, dat is waar... Maar... *ik* kan er ook niks aan doen, *God* moet het doen.

Maar ik *zal* u niet geruststellen, want de *Rechter* staat voor de deur! *Hij*, zal uw Rechter zijn, die *nu* in alle vriendelijkheid staat aan de deur van uw hart en zegt: `Doe mij open, mijn zoon, mijn dochter, geef Mij toch uw hart!

Als u dan vandaag *één* excuus zou willen gebruiken, dan *mag* dat van me. Maar dan moet u *eerlijk* en *oprecht* zijn. Dan moet u een excuus gebruiken, dat u *ook* op de lippen durft te nemen in de dag der dagen. Als u staat voor de grote rechterstoel en blikken zult in de ogen van het Lam. Dan zult u liefde zien, maar *gekrenkte* liefde, *vertrapte* liefde. Dan zal vuur, en bliksem, en toorn stralen uit de ogen van het Lam.

Ik roep u in gedachte op, voor die *grote* rechterstoel in dat *ene* punt des tijds aan het *begin* van die eindeloze eeuwigheid.

Zult u de euvele *moed* hebben, om te zeggen tegen God en tegen Christus: U hebt me niet genodigd!? U, Heere Jezus, bent tot mij niet gekomen?

Zult u de euvele *moed* hebben, om uw vinger uit te steken en te zeggen: U hebt het *wel* gezegd, Mijn zoon, mijn dochter geef mij uw hart, maar U wist toch *ook..* dat ik dat niet *kon*!?

U *zult* de *moed niet* hebben. U zult *verstommen* in dat gericht. En *alle* mensen die hier tegenwoordig zijn, zullen daarbij staan. Zij zullen tegen u getuigen, dat u heden en vele malen

hiervoor genodigd bent, met die liefdevolle nodiging, ‘*Mijn zoon, mijn dochter geef Mij uw hart*’, maar dat u *willens* en *wetens* uw hart aan een ander hebt gegeven.

En ik zal daar *ook* bij staan, en ik zal zeggen, dat ik de liefde van mijn Meester aan uw hart heb gelegd en Zijn huwelijksaanzoek heb proberen te vertolken. Maar dan zal blijken dat u niet *gewild* hebt. Dat u *geweigerd* hebt.

O, als u Zijn stem dan *heden* hoort, gelooft toch zijn heil- en troostrijk woord, voordat het *te laat* is!! Buig toch de knie van uw hart en zeg: Heere, neem toch mijn hart! Dat *dode* hart, dat *vijandige* hart en maakt U het alstublieft zoals het wezen moet?

U, die door genade uw hart aan Christus hebt gegeven. Als u eerlijk bent, en terug kijkt, kunt u niet anders zeggen dan *dir*: U, Heere, hebt mij overreed. *U* hebt mij het hart genomen.

En nu Hij *Zijn* huwelijk in eenzijdige, Goddelijk liefde met *u* is aangegaan, nu mag *dit* uw troost zijn, dat *niets* die liefde kan verbreken.

Want het is een liefde die van één kant komt, niet van twee kanten. Wij hebben Hem lief, zegt Johannes, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad. Die *eenzijdige* band van Goddelijke liefde is niet te verbreken. Paulus zegt:

Want ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere.

Laten we maar veel verlangen naar de dag waarop de ondertrouw van dit leven, door Gods genade, zal overgaan in de dag van de bruiloft. Onze Meester zal ons met open armen ontvangen:

Komt, gij gezegenden Mijns Vaders! beërf dat Koninkrijk, hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld.

O, verwacht toch die dag, zie toch uit naar die dag, met *groot* verlangen, om altijd met Christus te zijn.

Tot slot,

Liefhebbers van de wereld, liefhebbers van de duivel, liefhebbers van u zelf.

Kan de gedachte aan de liefde van deze Heere en Zaligmaker uw hart vanmorgen/-middag niet verbreken?

O, geef toch *heden* uw dode hart aan Christus!

Als u *heden* opnieuw weigert, weet ik niet of u *ooit* nog opnieuw genodigd zult worden,

AMEN

© J. IJsselstein
Wamena (Indonesië), 2011